

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 700/2017-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. novembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Erikom Šablatúrom, advokátska kancelária, Holíčska 13, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave sp. zn. 2 Co 227/2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. novembra 2016 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“)

a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy v konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Co 227/2015 (ďalej len „napadnuté konanie“).

2. Sťažovateľ v sťažnosti uviedol:

«... Sťažovateľ dňa 13. 10. 2004 podal žalobu na Okresný súd Bratislava I, pričom sa jedná o pracovnoprávny spor vo veci porušovania práv zamestnanca formou diskriminácie zamestnávateľom [REDACTED].

Vo veci už dvakrát konal Ústavný súd Slovenskej republiky, ktorý vydal nálezy č. III. ÚS 332/2010-31... a č. II. ÚS 239/2015-33 a rozhodol, že základné právo sťažovateľa na konanie bez zbytočných prietahov upravené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v prvostupňovom konaní pred Okresným súdom Bratislava I porušené bolo.

Sťažovateľ ďalej uvádza, že sa jedná o pracovnoprávny spor, ktorý sa mal riešiť v „zrýchlenom konaní“, nakoľko ide o spor, ktorý má rozhodujúci vplyv na obživu sťažovateľa...

Senát (Krajského súdu v Bratislave, pozn.) konal ako odvolací súd od 31. 8. 2015. Ihneď po odstúpení spisu... požiadal sťažovateľ konajúci súd na zrýchlené konanie a prednostné prejednanie veci aj z toho dôvodu, že spor trvá už 10 rokov a 10 mesiacov... Listami zo dňa 16. 11. 2015 a 24. 5. 2016 oznámil podpredseda konajúceho súdu... že z objektívnych príčin nie je možné konať bez prietahov z dôvodu dlhodobej zaťažnosti konajúceho senátu.

... konajúci senát rozhodol vo veci uznesením až 31. 5. 2016... Konanie na odvolacom súde trvalo od 31. 8. 2015 do 31. 5. 2016, teda 9 mesiacov.

... Podľa sťažovateľa ďalší prietah v konaní... vznikol pri doručovaní uznesenie zo dňa 31. 5. 2016, ktoré mu bolo doručené až 14. 9. 2016, teda po 3 mesiacoch a 14 dňoch.

... Sťažovateľ poznamenáva, že predmetný spor je vo svojej podstate právne veľmi jednoduchý, s množstvom listinných dôkazov... V uvedenej súvislosti sťažovateľ vytyka, že po viac ako 11 rokoch nie je v pracovnoprávnom spore rozhodnuté, čo je možné kvalifikovať ako zmarené právo na spravodlivý súdny spor podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a dá sa nazvať ako odmietnutá spravodlivosť.

... Sťažovateľ uvádza, že keby nebol (krajský súd, pozn.) dňa 31. 07. 2009 uznesením... zrušil rozsudok... (prvostupňového súdu, pozn.) a vec vrátil na ďalšie konanie, ale namiesto toho vytýčil pojednávanie... a vykonal riadne dokazovanie, mohol byť spor už právoplatne skončený...

... Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací... mal v spore vyniesť konečné rozhodnutie, avšak uvedeným postupom definitívne zmaril právo sťažovateľa na spravodlivosť v primeranom čase, najmä s poukazom na to, že od podania žaloby, t. j. od 13. 10. 2004 prešlo viac ako 12 rokov a spravodlivosť už v podstate nemá pre sťažovateľa temer žiadny význam.

... Sťažovateľ namieta aj porušenie základného práva uvedeného v čl. 12 ods.1 Ústavy SR, že ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach, keď na Okresnom súde Bratislava I sú výrazne zvýhodňovaní verejní činitelia v sporoch na ochranu osobnosti, ktorých spory netrávajú 12 rokov ako v prípade sťažovateľa.»

3. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol nálezom takto:

„Základné práva (sťažovateľa, pozn.) upravené v čl. 46 ods. 1, v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 2Co 227/2007 porušené boli.

Krajskému súdu v Bratislave prikazuje, aby vo veci konal bez zbytočných prietáhov a aby vo veci konal ako nezávislý a nestranný súd.

(Sťažovateľovi, pozn.) priznáva finančné zadosťučinenie 7.000,00 EUR (slovom sedemtisíc EUR), ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný vyplatiť do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia (nálezu).

Krajský súd v Bratislave je povinný vrátiť sťažovateľovi zaplatené súdne poplatky v sume 1 261,00 EUR z dôvodu, že vo veci nie je právoplatne rozhodnuté ani po 12 rokoch.

JUDr. Erikovi Šabláturovi, advokátovi priznáva trovy konania / trovy právneho zastúpenia 491,84 EUR (slovom štyristodeväťdesiatjedna EUR 84 centov), ktoré je súd povinný zaplatiť na účet advokáta vedený v [REDAKOVANÉ], číslo účtu: [REDAKOVANÉ] do dvoch mesiacov od tohto rozhodnutia (nálezu).»

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

7. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Ústavný súd v prvom rade podotýka, že podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom sťažovateľa. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáha. Ústavný súd teda môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti,

preto v danej veci rozhodoval o porušení sťažovateľom v petite sťažnosti označených práv, ku ktorým malo dôjsť v napadnutom konaní vedenom krajským súdom. Tvrdenia o porušení práv, ktoré sťažovateľ uvádza iba v texte sťažnosti mimo petitu, je podľa názoru ústavného súdu potrebné považovať iba za súčasť jeho argumentácie (napr. III. ÚS 149/04, III. ÚS 235/05, II. ÚS 65/07).

9. Predmetom konania ústavného súdu je tak rozhodovanie o namietanom porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ku ktorému malo podľa sťažovateľa dôjsť postupom krajského súdu v napadnutom konaní.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy

10. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

11. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

12. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (III.ÚS 263/03, II.ÚS 98/06, III.ÚS 300/06).

13. Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, pričom jeho súčasťou je aj ochrana, ktorá sa účastníkovi konania poskytuje v odvolacom konaní, t. j. v konaní, v ktorom sa podaním riadneho opravného prostriedku domáha ochrany svojich práv pred odvolacím súdom z dôvodov, ktorých uplatnenie umožňuje procesné právo. Ak účastník konania splní predpoklady ustanovené zákonom na poskytnutie ochrany v odvolacom konaní, všeobecný súd mu túto ochranu musí poskytnúť v rozsahu, v akom sa preukáže existencia dôvodov na poskytnutie súdnej ochrany v takom konaní. Poskytnutie takejto právnej ochrany však, prirodzene, nemožno považovať za právo na úspech v odvolacom konaní (m. m. II. ÚS 4/94), ak každé také rozhodnutie odvolacieho súdu odpovedá na obsah odvolania ústavne konformným spôsobom a v rozsahu upravenom zákonom (čl. 46 ods. 4 ústavy).

14. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02) do obsahu základného práva na súdnu ochranu, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá má základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

15. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti napadol postup krajského súdu v odvolacom konaní a uviedol, že *„odvolací súd mohol a mal v zmysle § 213 ods. 1-5 O. s. p. (vtedy platného) nariadiť pojednávanie a vo veci rozhodnúť“*.

Ústavný súd poskytuje ústavnoprávnu ochranu sťažovateľom len v celkom výnimočných prípadoch, ak ich sťažnosť signalizuje, že došlo k zásahu do základných práv

alebo slobôd v mimoriadne závažnom rozsahu, resp. intenzite. Z uvedeného dôvodu ani námietku sťažovateľa o pochybení krajského súdu v tom, že vo veci nevydal konečné rozhodnutie, ale rozhodol uznesením o zrušení rozsudku a vrátil vec na ďalšie konanie súdu prvého stupňa, nepovažuje za reálne spôsobilú vysloviť porušenie jeho „práva na spravodlivé súdne konanie“.

16. Aj napriek neurčitosti dôvodov sťažnosti v tejto časti (sťažovateľ namiesto rozhodnutia súdu napádal postup súdu), sa ústavný súd zaoberal argumentáciou obsiahnutou v uznesení krajského súdu vydanom v napadnutom konaní ako výsledkom celého postupu krajského súdu, ktoré sťažovateľ namietol. Krajský súd v uznesení vydanom v napadnutom konaní uvádza:

„... Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.) prejednal vec podľa § 212 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

Z obsahu odvolaní navrhovateľa aj odporcu možno vyvodiť, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. d/ a f/ O. s. p.)...

Na základe konkrétnych okolností tohto prípadu, z ktorých vychádzal okresný súd, sa vyžadovala špecifická odpoveď na otázku, súvisiacu s predmetom konania, ktorým je uplatnenie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, v ktorej bol žalobca povinný preukázať vznik nemajetkovej ujmy a príčinnú súvislosť s diskriminačným správaním žalovaného.

Za presvedčivý nemožno považovať záver súdu, že nárok navrhovateľa odôvodňujú písomné doklady založené v spise, že nie je potrebné vykonať ďalšie dokazovanie, keď súd nepripustil dokazovanie výsluchom ďalších svedkov a ďalšie dôkazy založené v spise sú podľa názoru súdu nadbytočné. Okresný súd svoj záver odôvodnil stručne, bez presvedčivých právnych záverov, ktoré bolo nutné zodpovedať s prihliadnutím na konkrétne okolnosti prípadu. Takéto odôvodnenie potom prirodzene vzbudzuje dôvodné pochybnosti najmä o presvedčivosti a spravodlivosti rozhodnutia súdu...

Bude preto úlohou súdu prvého stupňa v ďalšom konaní sa podstatnou námietkou žalovaného, súvisiacou s nedostatočným preukázaním dôvodnosti nároku zo strany navrhovateľa na náhradu nemajetkovej ujmy, zaoberať a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadať. K uplatnenému nároku navrhovateľa na náhradu nemajetkovej ujmy, bol žalobca povinný preukázať vznik nemajetkovej ujmy a príčinnú súvislosť s diskriminačným správaním žalovaného. K uvedenej námietke musí súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku zaujať jednoznačný a nepochybniteľný právny záver. Za takýchto okolností je potrebné konštatovať, že napadnutý rozsudok nezodpovedá požiadavkám vyplývajúcim z obsahu zákonného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Súčasťou uvedených práv je totiž nepochybne aj požiadavka, aby sa príslušný všeobecný súd v konaní právne korektným spôsobom a zrozumiteľne vyrovnal nielen so skutkovými okolnosťami prípadu, ale aj s kľúčovými právnymi otázkami, ktoré ho viedli ku konkrétnemu rozhodnutiu.

... Ako vyplýva z odôvodnenia rozsudku, okresný súd v danom prípade nepripustil dokazovanie výsluchom ďalších svedkov a ďalšie dôkazy založené v spise sú podľa názoru súdu nadbytočné, pretože predmetom sporu nie je porušenie pracovnej disciplíny žalobcu, ale diskriminácia v súvislosti s predvolávaním na priestupkové konanie. Súd vo veci neaplikoval antidiskriminačný zákon č. 365/2004 Z. z., pretože predmetom konania zostala iba nemajetková ujma v súvislosti s diskriminačným konaním realizovaným dňa 07. 05. 2004 pred účinnosťou zákona č. 365/2004.

Vychádzajúc z uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že právo odporcu na riadne odôvodnenie rozsudku bolo porušené. Odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu totiž vychádza z ústavne nekonformného výkladu noriem (pravidiel) spojených s uplatnením práva na súdnu ochranu.“

17. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je taktiež právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom

súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (III. ÚS 78/07, IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

18. Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia uznesenia krajského súdu vydaného v napadnutom konaní dospel k záveru, že uznesenie ústavne akceptovateľným spôsobom reaguje na všetky relevantné odvolacie námietky sťažovateľa, jasne a zrozumiteľne uvádza dôvody, pre ktoré rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd v časti odôvodnenia uznesenia uvádza „... odvolací súd zastáva názor, že závery súdu prvého stupňa vychádzajú z neúplne zisteného skutkového stavu, ktorého správnosť záverov obaja účastníci konania v napadnutých častiach výroku, svojim odvolaním dôvodne spochybňujú. Z odôvodnenia rozhodnutia prvostupňového súdu vyplýva, že jeho formálna a obsahová štruktúra je pomerne nejasná a nezrozumiteľná vo vzťahu tak k skutkovým zisteniam, ako aj k právnym záverom, vedúcim k rozhodnutiu vo veci a napadnutý rozsudok v oboch napadnutých výrokoch (v zamietajúcom aj vyhovujúcom), ktoré spolu vzhľadom na predmet sporu súvisia, je tiež nepresvedčivý a nepreskúmateľný.

Pri takomto nepreskúmateľnom odôvodnení rozsudku súdu prvého stupňa, nemôže odvolací súd rozhodnutie prvostupňového súdu potvrdiť (§ 219 ods. 1 O. s. p.) a ani zmeniť (§ 220 O. s. p.), ale iba zrušiť (§ 221 ods. 1 O. s. p.), lebo vzhľadom na uvedené ho ani preskúmať nemohol a okrem toho takéto rozhodnutie súdu, nemôže obstať z hľadiska požiadavky správnosti rozhodnutia a musí byť zrušené.“

19. Vychádzajúc z uvedeného nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať uznesenie krajského súdu vydané v napadnutom konaní za neodôvodnené a ani za arbitrárne, t. j. také, ktoré by bolo založené na právnych záveroch, ktoré nemajú oporu v právnej norme, resp. popierajú jej podstatu, zmysel a účel.

20. V zmysle judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu a inú právnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy všeobecný súd nemôže porušiť, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi, vzťahujúcimi sa na konkrétne konanie (napr. II. ÚS 181/06). Teda ak orgán štátu aplikuje platný právny predpis, jeho účinky

(dôsledky) použitia nemožno považovať za porušenie základného práva alebo slobody (II. ÚS 81/00, II. ÚS 63/03), preto sa ústavný súd s námietkami sťažovateľa v tejto časti nestotožnil a sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy

21. Sťažovateľ v sťažnosti poukazuje na to, že *«... sa jedná o pracovnoprávny spor, ktorý sa mal riešiť v „zrýchlenom konaní“, nakoľko ide o spor, ktorý má rozhodujúci vplyv na obživu sťažovateľa a v tomto prípade aj na dôstojnosť v pracovnom pomere a na zaobchádzanie v súlade s dobrými mravmi...»*

Konanie na odvolacom súde trvalo od 31. 08. 2015 do 31. 05. 2016, teda 9 mesiacov. Pritom ide o spor, ktorý ku dňu rozhodnutia (31. 05. 2016) trvá už 11 rokov a 9 mesiacov, keď na takýto druh sporu je príslušné zrýchlené konanie.

... ďalší prieťah v konaní č. k.: 2Co 227/2015 vznikol pri doručovaní uznesenia zo dňa 31. 05. 2016, ktoré mu bolo doručené až 14. 09. 2016, t. j. po 3 mesiacoch a 14 dňoch.

... vracanie spisov po odvolaní späť na sudy prvého stupňa je v podstate negovaním ústavných práv občanov, doslova ohrozuje činnosť prvostupňových súdov, ktoré potom nie sú schopné realizovať svoju zákonnú povinnosť podľa § 114 ods. 1 O. s. p. (vtedy platného), t. j. pripraviť pojednávanie tak, aby bolo rozhodnuté na jedinom pojednávaní.»

22. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 102/05, II. ÚS 387/06) sa ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie tohto základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v posudzovanom prípade krajským súdom) ešte mohlo trvať. Ak v čase, keď sťažnosť bola doručená ústavnému súdu, už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva postupom krajského súdu, ústavný súd sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Navyše zjavná neopodstatnenosť sťažnosti, prostredníctvom

ktorej sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už príslušný súd meritórne rozhodol pred podaním sťažnosti ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 223/2010). Vychádza pritom z toho, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza fyzická osoba alebo právnická osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci, ktorý (účel) sa dosiahne právoplatným rozhodnutím (I. ÚS 167/03).

23. Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že krajský súd v napadnutom konaní vydal uznesenie sp. zn. 2 Co 227/2015 z 31. mája 2016, ktorým rozsudok Okresného súdu Bratislava I sp. zn 18 C 377/2004 z 28. novembra 2014 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

24. Krajský súd teda v čase podania sťažnosti ústavnému súdu (8. novembra 2016, pozn.) už vo veci rozhodol, a preto v tomto čase už nemohol porušovať základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol aj túto časť sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

25. Pretože sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími jeho požiadavkami uvedenými v petite sťažnosti, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyhovením sťažnosti v časti požadovaného vyslovenia porušenia základných práv alebo slobôd (čl. 127 ods. 2 ústavy), k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. novembra 2017